

Υπεργραφή κληρονομιάς
Suzanne de Witt

*Οικογενειακή
και
κοινωνική ζωή*

Κατοικία

Οι Έλληνες αρχικά έζησαν κάτω από άθλιες συνθήκες. Πριν από το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο (1940), πολλοί μετανάστες ζούσαν σε παράγκες, σε παραπήγματα, σε τροχόσπιτα και ξύλινες αποθήκες, πριν κατορθώσουν να αγοράσουν κάτι δικό τους. Μόνο μετά το 1952, οι Έλληνες μπόρεσαν να αγοράσουν δικά τους σπίτια. Όταν έφθαναν, μοιράζονταν με άλλες οικογένειες το ίδιο σπίτι, το μπάνιο και την κουζίνα. Η κάθε οικογένεια είχε το δικό της δωμάτιο. Έβαζαν τα τρόφιμα κάτω από το κρεβάτι, γιατί στην αρχή δεν υπήρχαν ψυγεία. Οι “φρίζες” ήρθαν αργότερα. Τις Κυριακές μαγειρεύαν με βάρδιες, για να προλάβει η κάθε οικογένεια να μαγειρέψει το φαγητό της.

Με ένα διαβατήριο σαν αυτό μετανάστευσαν οι περισσότερες οικογένειες στην Αυστραλία. Το κάθε άτομο, η κάθε οικογένεια έχει να διηγηθεί τη δική της ιστορία για τη ζωή στην Αυστραλία.

Οι πρώτοι Έλληνες αναγκάστηκαν να ζήσουν σε πρόχειρες παράγκες και σκηνές που έφτιαχναν με σανίδες, λαμαρίνες και τσουβάλια. Η φωτογραφία δίνει μια εικόνα.

Στην αχανή ύπαιθρο της Αυστραλίας οι πρωτοπόροι έκτισαν τα πρώτα σπίτια τους από λαμαρίνες, και κάθε Κυριακή έκαναν επισκέψεις σε φίλους και συγγενείς περπατώντας δεκάδες χιλιόμετρα.

Οικογενειακή ζωή

Ένα χρόνο μετά την εγκατάστασή τους στην Αυστραλία (1957), η οικογένεια και συγγενείς του Κ. Καλαϊτζή σε ένα προάστιο της Μελβούρνης, αμέσως μετά τη Θεία Λειτουργία.

Στην πράσινη ήπειρο του Νότου, την Αυστραλία, οι νέοι και οι νέες παντρεύτηκαν, έκαναν οικογένειες και οργάνωσαν την ισχυρότερη ελληνική παροικία του Ελληνισμού του 20ου αιώνα.

Ο ελληνικός γάμος αποτελούσε μεγάλο κοινωνικό γεγονός για όλους τους Έλληνες μιας πόλης. Δεκάδες νέοι και νέες συγκεντρώνονταν για να γιορτάσουν το γεγονός.

Η δημιουργία της οικογένειας έφερε και την ανάγκη να λειτουργήσουν σχολεία ελληνικά για να διατηρηθεί η ελληνική γλώσσα και ο πολιτισμός.

Συχνά τελούνταν ομαδικοί γάμοι σε ολόκληρη την Αυστραλία, μετά την άφιξη χιλιάδων νέων, ανδρών και γυναικών.

Καστελοριζιακός γάμος στην Πέρθη, το 1905.

Ο γάμος του Γεωργίου Δεσποinouδi και της Σταματίας Θαλασσινού, που έγινε μαζί με άλλους, στην Αδελαιδα.

Χριστούγεννα του 1929, με 40 βαθμούς Κελσίου, στη μικρή οικία του Π. Λεκόπουλου.

Πέντε βαφτίσεις και δύο γάμους τέλεσε ομαδικά ο μητροπολίτης Αυστραλίας Τιμόθεος, στο Ουέλλινγκτον της Νέας Ζηλανδίας, το 1938. Τα νεοβαφτισμένα παιδιά φωτογραφήθηκαν στις αγκαλιές των γονέων τους.

Κοινωνική ζωή

Έλληνες εκδρομείς, πριν από τον πόλεμο, έξω από την Καμπέρρα.

Ο πιο συχνός τρόπος διασκέδασης ήσαν οι εκδρομές. Οι εθνοτοπικοί οργανισμοί, με τα μέλη τους, τις Κυριακές οργάνωναν εξόδους στα πάρκα, γήπεδα και κήπους στις πόλεις όπου ζούσαν. Φορούσαν τα γιορτινά τους και περνούσαν αξέχαστες στιγμές. Άλλοτε μαζεύονταν στις αίθουσες τελετών (τα χωλς) και συνδιασκεδάζαν στα “σόσιαλ”. Άκουγαν ελληνική μουσική, χόρευαν και είχαν ως στόχο τους τη διασκέδαση, τη γνωριμία και τις σχέσεις των παιδιών τους που μεγάλωναν. Με την ευκαιρία της άφιξης ενός προσκαλεσμένου από την Ελλάδα, του μητροπολίτη ή του εθνικού αντιπροσώπου, οργάνωναν οι κοινότητες μεγάλους χορούς και δεξιώσεις. Μια άλλη μορφή κοινωνικών εορτών ήταν οι γάμοι και οι βαφτίσεις που συγκέντρωναν συχνά πατριώτες από όλα τα μέρη της επαρχίας, ακόμη και από άλλες πόλεις. Επειδή δεν υπήρχαν πολλοί ιερείς μέχρι το 1959, ένας ιερέας, συχνά τελούσε ομαδικούς γάμους και βαφτίσεις.

Συχνά γιόρταζαν ολόκληρες πατριές μαζί τη γιορτή του ταύρου, τη γιορτή του μελιού, της φασουλάδας, του κρασιού ή της σαρδέλας ή απλά συγκεντρώνονταν από όλες τις πολιτείες της Αυστραλίας για ένα πάνδημο ραντεβού.

Οι Καστελορίζιοι σε συγκέντρωσή τους στη Μελβούρνη, το 1928.

Εδώ νέοι της Πέρθης διασκεδάζουν, το 1925.

Καμιά φορά οι παλιότεροι μετανάστες συγκεντρώνονταν σε σπίτια πλούσιων Ελλήνων και εκεί περνούσαν την ημέρα τους γιορτάζοντας τα έθιμα της ιδιαίτερης πατρίδας τους. Η διαφορά των εποχών με την Ελλάδα δημιουργούσε πρόβλημα. Ωστόσο, την πρωτομαγιά τη γιόρταζαν το Φθινόπωρο χωρίς να διαμαρτύρονται, τιμώντας έτσι τα έθιμα της παλιάς πατρίδας.

Συχνά, οι Έλληνες της Αυστραλίας γιόρταζαν τις μεγάλες εθνικές γιορτές, ιδιαίτερα την 25η Μαρτίου, και γλεντούσαν μετά από τη σκληρή δουλειά της ημέρας. Στην πλειοψηφία τους άνδρες (μόνο 10% ήταν γυναίκες) οι νέοι το έριχναν στο ποτό και στον χορό.

Το κοινωνικότερο γεγονός των Ελλήνων μεταναστών, στα πρώτα χρόνια της εγκατάστασης, ήταν οι εκδρομές. Άνδρες και γυναίκες ντύνονταν με τα γιορτινά τους και συγκεντρώνονταν σε μεγάλους αριθμούς, η κάθε πατριά ξεχωριστά, κάθε χωριό, κάθε νησί, κάθε πόλη. Χαρακτηριστικό της νέας κοινωνίας των Ελλήνων της Αυστραλίας που διαμορφώνεται είναι οι μικτοί γάμοι, κυρίως με τους Αυστραλούς και τους Ιταλούς.

Έλληνες συγκεντρωμένοι στο σπίτι του Νικολάου Κοντογιάννη.

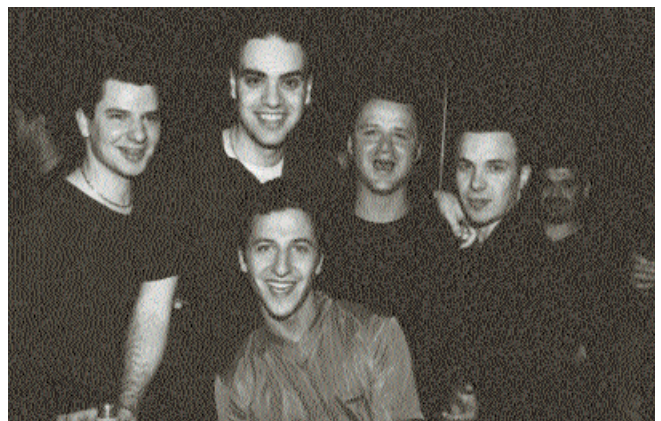

Μακεδόνες εκδρομείς έξω από το Σύδνεϋ, το 1945.

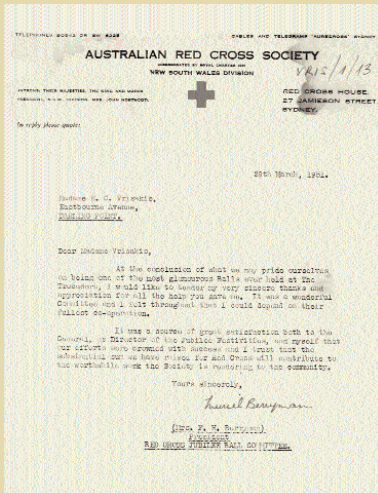
Τα παιδιά των Ελλήνων της Αυστραλίας έχουν ενταχθεί πλήρως στην αυστραλιανή κοινωνία, διατηρώντας όμως στοιχεία του ελληνικού πολιτισμού. Το 2003, το 76% του συνολικού αριθμού των Ελλήνων της Αυστραλίας είχαν γεννηθεί στην Αυστραλία.

Τα παιδιά των Ελλήνων της Αυστραλίας έχουν ενταχθεί στην αυστραλιανή κοινωνία, αλλά διατηρούν και στοιχεία του ελληνικού πολιτισμού.

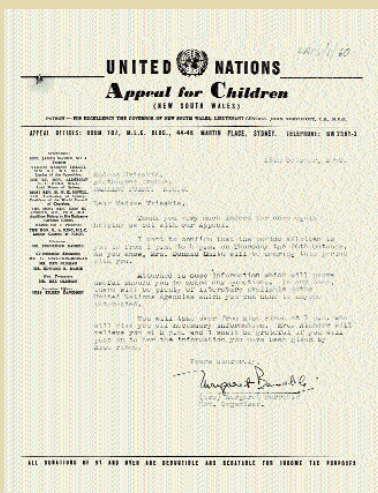

Κοινωνική πρόνοια

Σε ένδειξη βαθύτατης ευγνωμοσύνης για την επιτυχία του μεγαλύτερου χορού που οργανώθηκε με σκοπό τη συγκέντρωση χρημάτων, ο Ερυθρός Σταυρός Αυστραλίας ευχαριστεί τη σύζυγο του Έλληνα Γενικού Προξένου στην Αυστραλία, Ευγενία Βρυζάκη, το 1951.

Ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) δεν παραλείπει να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του προς την κυρία Ευγενία Βρυζάκη για την τεράστια συμβολή της στη συγκέντρωση χρημάτων για τα παιδιά του κόσμου, το 1950.

Το 2003 το 80% των Ελλήνων που είχαν γεννηθεί στην Ελλάδα ήταν άνω των 60 ετών. Αυτό σημαίνει ότι η Ελληνική Παροικία γερνάει γρήγορα και σύντομα θα χρειασθεί να λειτουργήσουν πολλά γηροκομεία, γηριατρεία και κέντρα πρόνοιας των ηλικιωμένων Ελλήνων.

Πολλοί Έλληνες είναι ενταγμένοι και υπηρετούν Αυστραλιανούς φορείς κοινωνικής πρόνοιας, όπως ο Αυστραλιανός Ερυθρός Σταυρός, ο οποίος έπαιξε σπουδαίο ρόλο και βοήθησε σημαντικά τα θύματα του πολέμου στην Ελλάδα στην περίοδο 1946-1956.

Έλληνες της Πέρθης με γερόντους τους.

Στην Αυστραλία λειτουργούν σημαντικοί κοινωνικοί φορείς πρόνοιας όπως η “Ελληνο-Αυστραλιανή Κοινωνική Πρόνοια”, “η Φροντίδα”, η “Βασιλειάδα”, το ίδρυμα “Αγάπη” για τα παιδιά με ειδικές ανάγκες.

Η πρόνοια του Ελληνισμού για τους γέροντες ελληνικής καταγωγής αυξήθηκε μετά το 1980, όταν, εξαιτίας του τερματισμού της μετανάστευσης από την Ελλάδα (1974), άρχισε η Ελληνική Παροικία να γερνάει.

Στην Απογραφή του 2001 βρέθηκε ότι το 80% των Ελλαδογεννημένων ήταν άνω των 60 ετών.

Μαθήτριες του ημερήσιου ελληνικού σχολείου Alphington Grammar της Μελβούρνης κρατούν συντροφιά στους ηλικιωμένους σε γηροκομείο της πόλης τους.

Το χορευτικό συγκρότημα "Πήγασος" χόρεψε σε γηροκομείο της Παροικίας της Μελβούρνης, για να χαρίσει κάποιες ευχάριστες στιγμές σε τροφίμους του.

